

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНО ЈАВНО ТУЖИЛАШТВО
Специјално тужилаштво
КТ.С. 7/09
Београд, 02.10.2009. године
ЈЈ/ЈА

ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ

Београд

На основу члана 46. став 2. тачка 3., у вези члана 504-а ЗКП, у вези чланова 2. и 4. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

против:

1. Милана Лазаревића, званог „Лаза“, од оца Сретена и мајке Радмиле, рођене Ерић, рођеног 17.08.1970. године у Ваљеву, са пребивалиштем у Ваљеву, улица Мишарска број 1, држављанин Републике Србије, завршио средњу школу, по занимању машински техничар, неожењен, без деце, ослобођен службе војне обавезе, осуђиван, налази се у притвору од 04.04.2009. године, по решењу истражног судије Окружног суда у Ваљеву Кри. број 99/09, од 07.04.2009. године,

2. Зорана Јеличића, званог „Коле“, од оца Момчила и мајке Браниславе, рођене Васиљевић, рођеног 15.01.1968. године у Панчеву, са пребивалиштем у Падинској скели 101 б, држављанин Републике Србије, завршио бродарску школу, по занимању бродомашинац, неожењен, без деце, војну обавезу регулисао 1987/88, у Битољу, води се у ВЕ СО Палилула, осуђиван, налази се у притвору од 04.04.2009. године, по решењу истражног судије Окружног суда у Ваљеву Кри. број 99/09, од 06.04.2009. године,

3. Милана Милијановића, званог „Мића“, од оца Радослава и мајке Вере, рођене Јовановић, рођеног 04.02.1984. године у Лазаревцу, са пребивалиштем у Лајковцу, улица Пуће и Вуке Милијановић број 7, држављанин Републике Србије, завршио средњу школу, по занимању електротехничар, нежењен, без деце, војну обавезу није регулисао, неосуђиван, налази се у притвору од 09.04.2009. године, по решењу истражног судије Окружног суда у Ваљеву Ки. број 24/09, од 09.04.2009. године,

4. Небојше Голоскоковића, званог „Голос“ и „Голе“, од оца Жарка и мајке Наде, рођене Раковић, рођеног 03.03.1980. године у Ваљеву, са пребивалиштем у Ваљеву, улица Параћинска број 10а, држављанин Републике Србије, завршио трговачку школу, по занимању трговац, незапослен, ожењен, отац једног детета, војну обавезу регулисао 2001. године у Суботици и Лесковцу, води се у БЕ СО Ваљево, осуђиван, налази се у притвору од 04.04.2009. године, по решењу истражног судије Окружног суда у Ваљеву Кри. број 99/09, од 07.04.2009. године,

5. Александра Павловића, званог „Павијан“ и „Пајко“, од оца Слободана и мајке Мире, рођене Петровић, рођеног 21.12.1970. године у Ваљеву, са пребивалиштем у Ваљеву, улица Карађорђева број 25 и улица Душанова број 117, држављанин Републике Србије, завршио средњу техничку школу, по занимању заваривач, разведен, отац двоје деце, војну обавезу регулисао 1989. године у Београду, води се у БЕ СО Ваљево, осуђиван, налази се у притвору од 04.04.2009. године, по решењу истражног судије Окружног суда у Ваљеву Кри. број 99/09, од 07.04.2009. године,

6. Дејана Велимировића, званог „Цуне“, од оца Милоја и мајке Сојке, рођене Илић, рођеног 23.04.1977. године у Ваљеву, са пребивалиштем у Ваљеву, Насеље Ослободиоци Ваљева број 46/22, држављанин Републике Србије, завршио угоститељску школу, по занимању угоститељ, ожењен, отац двоје деце, војну обавезу регулисао 1996/97. године у Урошевцу, води се у БЕ СО Ваљево, осуђиван, налази се у притвору од 22.06.2009. године, по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Ки. П. бр. 16/09, од 15.06.2009. године,

7. Мирка Лазаревића, званог „Мирџан“, од оца Живка и мајке Иванке, рођене Андрић, рођеног 03.03.1978. године у Ваљеву, са пребивалиштем у Ваљеву, улица Сретена Дудића број 28/6, држављанин Републике Србије, по занимању месар, ожењен, отац једног детета, војну обавезу регулисао 1998/99. године на КиМ, води се у БЕ СО Ваљево, осуђиван, налази се у притвору од 08.06.2009. године, по решењу истражног судије Окружног суда у Ваљеву Ки. број 24/09, од 09.04.2009. године,

8. Марка Миличковића, званог „Марко Црногорац“, од оца Ђорђа и мајке Милева, рођене Миличковић, рођеног 07.10.1964. године у Кули, са пребивалиштем у Ваљеву, улица Вишеградска број 40, држављанин Републике Србије, завршио средњу школу, по занимању радник, ожењен, отац двоје деце, војну обавезу регулисао 1983/84. године у Струмици и Скопљу, води се у БЕ СО

Ваљево, осуђиван, налази се у притвору од 09.04.2009. године, по решењу истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду Ки. П. бр. 16/09, од 11.04.2009. године,

9. Александра Бошковића, од оца Слободана и мајке Снежане, рођене Јовановић, рођеног 09.06.1984. године у Ваљеву, са пребивалиштем у Ваљеву, улица Браће Недић 66, држављанин Републике Србије, завршио средњу медицинску школу, по занимању медицински техничар, запослен, ожењен, отац једног детета, војну обавезу регулисао 2003. године у Панчеву и Прешеву, води се у БЕ СО Ваљево, неосуђиван, налази се у притвору од 04.04.2009. године, по решењу истражног судије Окружног суда у Ваљеву Кри. број 99/09, од 07.04.2009. године,

ШТО СУ

I

Милан Лазаревић, Зоран Јеличић, Милан Милијановић, Небојша Голоскоковић, Александар Павловић, Дејан Велимировић, Мирко Лазаревић, Марко Миличковић и Александар Бошковић

у другој половини 2006. године, на подручју Ваљева, окривљени, Милан Лазаревић, је са умишљајем организовао криминалну групу, чији су припадници, постали окривљени, Зоран Јеличић, Милан Милијановић, Небојша Голоскоковић, Александар Павловић, Дејан Велимировић, Мирко Лазаревић, Марко Миличковић и Александар Бошковић, са циљем да, ради непосредног стицања финансијске и друге користи, у дужем временском периоду, споразумно, по правилима интерне контроле и дисциплине чланова и по унапред утврђеним задацима и улогама, уз континуирано примењивање силе, озбиљних претњи, нападима на живот и тело и разних других облика насиља и застрашивањем, наношењем тешких телесних повреда и уништавањем материјалних добара, врше кривична дела: тешко убиство, из члана 114. КЗ, за које кривично дело се може изрећи казна затвора од тридесет до четрдесет година, убиство, из члана 113. КЗ и изнуда, из члана 214. КЗ, за која је кривична дела законом прописана казна затвора у трајању дужем од 3 године, при том свесни свог дела, свесни да је дело забрањено и хтели његово извршење, након чега су, поступајући по постигнутом споразуму и плану криминалне групе, почев од наведеног периода, па до 03.04.2009. године:

- најпре је окривљени, Милан Лазаревић одређивао састав и број чланова групе који ће то кривично дело да изврше, зависно од врсте кривичног дела, места његовог извршења и лица према коме се исто врши, дајући извршиоцима упутства о начину извршења дела, средства за његово извршење и податке о личним, породичним и пословним приликама оштећених, после чега су;

- континуирано озбиљно претили употребом силе, употребљавали силу, наносили телесне повреде, материјалну штету, покушавали да лише живота и лишавали живота лица која су одбијала да изврше захтеве групе, који су се

захтеви често односили на то да уз одговарајућу накнаду припадници групе «пружају заштиту» у локалима оштећених, или лица која су се на било који начин супротстављала деловању групе, или ако су, по мишљењу организатора, могли бити конкуренти групи или представљали опасност за њено деловање или откривање;

чиме су извршили:

- окривљени, Милан Лазаревић кривично дело злочиначко удруживање, из члана 346. став 3. у вези става 1. КЗ;

- окривљени: Зоран Јеличић, Милан Милијановић, Небојша Голоскоковић, Александар Павловић, Дејан Велимировић, Мирко Лазаревић, Марко Миличковић и Александар Бошковић, кривично дело злочиначко удруживање из члана 346. став 3. у вези ставова 2. и 1. КЗ,

II

**Милан Лазаревић, Дејан Велимировић, Марко Миличковић,
Александар Павловић и Александар Бошковић**

заједно још два за сада непозната лица, претњом да ће напасти на живот и тело оштећеног, Милана Павловића, у намери да себи и осталим окривљенима прибаве противправну имовинску корист, принудили га да на штету своје имовине исплати износ од 12.000,00 евра, односно преко четристо педесет хиљада динара, при том свесни свог дела, свесни да је дело забрањено и хтели његово извршење, тако што је:

- најпре окривљени, Милан Лазаревић, почетком новембра 2006. године, у Ваљеву, позајмио 3.000,00 евра од оштећеног;

- непосредно пре давања и у време када је дат зајам, окривљени, Дејан Велимировић, нудио оштећеном да наводно пронађе лице које је у септембру исте године покушало да запали аутомобил оштећеног марке БМВ, испред његовог локала, у улици Рајићевој број 7, у Ваљеву, и више пута претило телефоном тражећи од оштећеног новац;

- крајем новембра 2006. године, на позив окривљеног, Лазаревића, да му врати новац, оштећени је дошао на договорено место, у ресторан «Рандеву», у Ваљеву, који је у моменту када је оштећени дошао био потпуно празан, а убрзо након што је оштећени ушао у ресторан у коме се налазио окривљени, Лазаревић, у ресторан су ушли окривљени, Александар Павловић, Александар Бошковић, Марко Миличковић, Дејан Велимировић и још два НН лица и сели за суседни сто;

- након тога, окривљени, Лазаревић, је саопштио оштећеном да му оштећени дугује 15.000,00 евра и да када пребију дуговање од 3.000,00 евра, које окривљени, Лазаревић, дугује оштећеном, остаје дуг оштећеног према окривљеном, Лазаревићу од 12.000,00 евра, објашњавајући оштећеном да је наводни дуг од 15.000,00 евра настао због тога што је окривљени, Лазаревић, наводно регулисао неспоразум оштећеног са његовим комшијом, Зарубицом, око паркинг простора испред куће и за архитектонске услуге

приликом реновирања локала оштећеног, које му је окривљени, Лазаревић, наводно пружио, иако то није учинио, после чега је оштећеном одредио дан 08.12.2006. године као рок за исплату новца уз претњу речима, да ће се, ако то не учини: «Иначе, таква лавина срушити на твоју породицу да нећеш знати где си»;

- истовремено, окривљени, Лазаревић је, показујући руком на суседни сто, захтевао од оштећеног да остале окривљене прими да раде код њега у локалу, речима: «Керови су гладни, треба их нахранити», те да је био десет година у затвору и да то неко мора да плати;

- за све време разговора између оштећеног и окривљеног, Лазаревића, окривљени, Дејан Велимировић, је више пута прилазио оштећеном и тражио одобрење од окривљеног, Лазаревића, да туче оштећеног, речима: «Пусти да га поломимо», док су остали окривљени и два НН лица претећим погледима гледали оштећеног, нагнути према њему;

- након што је 07.12.2006. године оштећени обавестио окривљеног, Лазаревића, да има новац, који је претходно позајмио, окривљени, Лазаревић, је тог и наредног дана више пута позивао оштећеног да му преда новац у пословним просторијама окривљеног, Лазаревића, што је оштећени, страхујући за своју безбедност, одбио;

- дана одређеног за исплату, 08.12.2006. године, окривљени, Лазаревић, је захтевао да оштећени изађе испред куће где ће доћи такси и да одлучи да ли ће тим такси возилом сам донети новац или ће новац предати таксисту, након чега је оштећени, заједно са супругом, Александром, изашао на улицу испред своје куће, испред које је убрзо стигло возило без такси ознака у коме су се налазили окривљени, Миличковић и Павловић, па је оштећени окривљеном, Миличковићу, који је изашао из возила, предао износ од 12.000,00 евра, упакованих у белу картонску кутију облепљену селотејпом, коју је окривљени, Миличковић, исте вечери предао окривљеном, Лазаревићу,

- чиме су извршили кривично дело изнуда, из члана 214. став 4. у вези ставова 2. и 1. КЗ;

III

Небојша Голоскоковић и Александар Павловић

у намери да себи и осталим окривљенима прибаве противправну имовинску корист, претњом да ће напасти на живот и тело оштећеног, Славка Ристића, а по претходном договору међусобно и са осталим окривљенима, принудили оштећеног, да на штету своје и имовине својих родитеља, исплати износ од укупно 3.550,00 евра, при том свесни свог дела, свесни да је дело забрањено и хтели његово извршење, тако што су:

- након што је у другој половини 2008. године, у Ваљеву, окривљени, Голоскоковић, оштећеном, Ристићу, поклониио мобилни телефон марке «Нокиа», после краћег времена га је, у угоститељском локалу «Мегас», у Ваљеву, истукао

и убрзо након тога, половином октобра 2008. године, тражио од оштећеног да му за наведени телефон да 100,00 евра, што је оштећени учинио;

- после овога окривљени, Голоскоковић, је у више наврата тражио новац од оштећеног, тврдећи да га је у четири наврата спасао од премлаћивања од стране чланова криминалне групе окривљеног, Милана Лазаревића, у чему је и окривљени Голоскоковић требало да учествује, слао му претеће СМС поруке на мобилни телефон и непосредно му претио да ће бити пребијен, да би могао да га, како је рекао, «избуши», али да неће због мајке оштећеног, позивао телефоном родитеље оштећеног, долазио у њихову кућу и радњу, викао, дрско се понашао и распитивао за оштећеног, те касно ноћу долазио испред куће оштећеног и трубио;

- због свега наведеног, оштећени је окривљеном, Голоскоковићу, поред наведених 100,00 евра, у периоду од новембра 2008. године, до марта 2009. године, још у два наврата давао новац, први пут 200,00 а други пут 50,00 евра, док је мајка оштећеног у марту 2009. године, у породичној кући у Ваљеву, предала окривљеном, Голоскоковићу још 2.000,00 евра, након чега је окривљени, Голоскоковић, саопштио оштећеном да сада може слободно да изађе у град;

- у исто време док је окривљени, Голоскоковић, на наведени начин изнуђивао новац од оштећеног, окривљени, Павловић, који је крајем децембра 2008. године оштећеном позајмио 300,00 евра, захтевао је од оштећеног да му да износ од 1.500,00 евра, образлажући то речима да више не дугује 300,00 већ 1.500,00 евра и да оштећеног, како је рекао: «Сви клепају»;

- како оштећени није пристајао да да новац окривљени, Павловић, му је у више наврата слао претеће СМС поруке и долазио у кућу и радњу родитеља оштећеног и од њих повишеним тоном тражио новац;

- због наведеног оштећени, истога дана када је предат новац окривљеном, Голоскоковићу, од своје мајке узео износ од 1.500,00 евра и замолио сведока Драгана Ћебића да новац однесе, јер то није смео лично да учини, што је Ћебић прихватио и новац однео и предао окривљеном, Павловићу испред његове куће у Ваљеву,

чиме су извршили кривично дело изнуда, из члана 214. став 4. у вези става 1. КЗ;

IV

Небојша Голоскоковић, Александар Павловић Дејан Велимировић и Мирко Лазаревић,

у намери да себи и осталим окривљенима прибаве противправну имовинску корист, а по претходном договору међусобно и са осталим окривљенима, у периоду од половине августа, па до краја октобра 2008. године, у Ваљеву, у више наврата, претњом да ће напасти на живот и тело оштећеног, Владана Тулимировића, најпре захтевали да за новац пружају наводну заштиту у његовом угоститељском локалу «Мегас бар лука», у Ваљеву, а како оштећени на то није пристајао према њему употребили силу и принудили га да им преда

1.000,00 динара и моторно возило, а на исти начин принудили и радницу у локалу, оштећену Тијану Ђуровић, да им преда пазар из локала у износу од 6.000,00 динара, при том свесни свог дела, свесни да је дело забрањено и хтели његово извршење, тако што су:

- 27. октобра 2008. године, око 12,00 сати, у наведеном локалу окривљени, Голоскоковић и Лазаревић су, преко настрешнице, кроз прозор, ушли у собу оштећеног, који је спавао и од њега тражили новац и пушку, говорећи да су убили оштећеног, Славка Ристића, након чега име је оштећени дао износ од 1.000,00 динара, па су се окривљени удаљили претходно претећи оштећеном да никоме ништа не прича;

- истог дана, око поноћи, окривљени, Велимировић, је са још једним НН лицем, које се представило као полицајац, дошао у наведени локал и почео да разбија инвентар, са намером да присутни гости напусте локал, што су гости локала убрзо учинили, а одмах после тога у локал је ушао најпре окривљени, Павловић, а затим и окривљени, Лазаревић и окривљени Голоскоковић, који је одмах по уласку песницом ударио оштећеног, након чега су:

- окривљени, Голоскоковић, Павловић и Лазаревић започели са претњама и разбијањем инвентара у локалу, а истовремено је окривљени, Павловић, претећи речима: «Дај ми све паре што имаш од пазара», принудио радницу локала, оштећену Тијану Ђуровић, да му преда сав пазар у износу од 6.000,00 динара, након чега су је он и окривљени, Велимировић, извели из локала и натерали да уђе у Павловићев аутомобил, да би је после више сати боравка у колима и у више угоститељских објеката пустили да оде кући;

- истовремено, окривљени, Лазаревић и Голоскоковић, су рукама и ногама ударао оштећеног по телу, оборили га на под и шутирајући га ногама, захтевали да им сваког викенда плаћа, најпре по 300,00, а затим по 500,00 евра недељно, на име, како су рекли, «рекета» и да од окривљеног, Голоскоковића, ангажује играчице за програм у свом локалу, те да пристане да зграду у Ваљеву, чији је он власник, «дигну у ваздух», а да од завода за осигурање наплате новац и поделе га, затим су га одвели у другу просторију, па је окривљени, Голоскоковић извадио пиштољ, такозвани «Тетејац», уперио га у оштећеног, а потом отишао до шанка, узео нож за лимун и претио оштећеном да ће му одсећи нос и уши ако не прихвати њихове захтеве, па је оштећени, када је окривљени, Голоскоковић, кренуо према њему, бранећи се, руком ухватио оштрицу ножа која се поломила и посекла га, након чега су окривљени наставили да му прете и да га туку, наневши му лаку телесну повреду у виду нагњечења леве половине грудног коша и грудног дела кичме, нагњечине поглавине и лица са крвним подливом левог ока и нагњечно раздерну рану палца десне шаке, захтевајући да им преда свој аутомобил марке «Мерцедес», на шта је оштећени у страху за живот пристао и договорио се са окривљенима да им наредног дана у подне преда аутомобил, јер се тада није налазио код њега, до чега није дошло због интервенције полиције,

- чиме су извршили кривично дело изнуда, из члана 214. став 4. у вези става 1. КЗ;

V

Мирко Лазаревић

У току 2008. године, од НН лица, набавио ради употребе две преиначене јавне исправе на којима су се налазиле његове фотографије, у намери да их употреби као праве, од којих је једну употребио као праву, при том свестан свог дела, свестан да је дело забрањено и хтео његово извршење, и то:

- путну исправу Републике Словеније, серијског броја Р00573454, издату 19.06.2002. године, на име Кобе Јоже, из Крања, рођеног 18.09.1973. године, коју је употребио као праву приликом преласка државне границе на граничном релазу Хоргош, дана 31.07.2008. године;

- личну карту Републике Словеније, серијског броја 002363691, издату 04.02.2005. године, на име Кобе Јоже, из Крања, рођеног 18.09.1973. године,

чиме је извршио продужено кривично дело фалсификовање исправе, из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, у вези члана 61. КЗ.

VI

Милан Лазаревић, Зоран Јеличић и Милан Милијановић

дана 03.04.2009. године, око 22,45 часова, у Ваљеву, у улици Владе Даниловића, по претходном договору, из безобзирне освете и на подмукао начин лишили живота покојног, Жељка Ђедовића, при том свесни свог дела, свесни да је дело забрањено и хтели његово извршење, тако што су:

- након што је, почетком фебруара 2009. године, покојном, Ђедовићу, одлуком Врховног суда укинута притвор у коме се налазио због сумње да је извршио кривично дело убиство у подстрекавању на штету окривљеног, Лазаревића, због чега је против покојног вођен кривични поступак пред Окружним судом у Ваљеву, а истовремено са укидањем притвора по други пут укинута пресуда којом је покојни оглашен кривим, незадовољан таквим одлукама Врховног суда окривљени, Лазаревић, је донео одлуку да му се освети тако што ће га лишити живота, на подмукао начин тиме што ће извршилац носити полицијску униформу, како би код покојног отклонио сваку сумњу да се ради о нападачу, односно нападу који је покојни након пуштања на слободу очекивао и спречи могућа реакција покојног која би омела извршење дела после чега је:

- почетком марта 2009. године, саопштио окривљеном, Милијановићу своју намеру да лиши живота покојног, Ђедовића, и затражио од њега делове полицијске униформе коју је као полицајац поседовао, после чега је окривљени, Милијановић, током марта у више наврата доносио делове

униформе окривљеном, Лазаревићу, које му је окривљени, Лазаревић после краћег времена враћао, а након што их је окривљени, Јеличић, пробао, истовремено су договорили посебне шифре које су означавале места у околини Ваљева на којима треба да се сретну приликом предаје и враћања униформи, а окривљени, Лазаревић је дао окривљеном, Милијановићу два мобилна телефона са картицама у којима су под шифром били меморисани само његови бројеви телефона, како би их он и окривљени, Милијановић, користили искључиво за међусобну комуникацију;

- истовремено, неутврђеног дана, почетком марта, окривљени, Лазаревић, је окривљеног, Јеличића, са којим је заједно био на издржавању казне, где су се упознали, позвао да дође у Ваљево, саопштио му своју одлуку и разлоге због којих намерава да лиши живота покојног, Ђедовића, и начин на који ће то окривљени, Јеличић учинити – у полицијској униформи, па је, у селу Грабовац, у просторијама предузећа «Машиносервис», чији је власник окривљени, Лазаревић, током марта 2009. године окривљени, Јеличић, неколико пута испробао делове униформе коју је доносио окривљени, Милијановић, који је чекао испред улаза, где му је униформа после испробавања враћена;

- после тога, окривљени, Лазаревић, је окривљеног, Јеличића, поново позвао да дође у Ваљево, што је овај и учинио и дошао дана 31.03.2009. године, из Падинске Скеле, где живи, и сместио се у стан у улици Владе Даниловића број 60, који је претходно закупио окривљени, Лазаревић;

- дана 02.04.2009. године окривљени, Лазаревић је у преподневним часовима, позвао окривљеног, Милијановића, да дође на претходно договорено место под шифром «Кец», у село Маркова црква и донесе униформу, где му је окривљени, Милијановић, предао делове полицијске униформе – панталоне, кошуљу, прслук са значком, опасач са «лисицама» и футролама за пиштољ и радио станицу, резервни оквир и качкет, после чега је наведене ствари окривљени, Лазаревић, заједно са за сада неидентификованим пиштољем марке «ЦЗ 99» и револвером марке «Колт», које је неовлашћено набавио и држао, предао окривљеном, Јеличићу, у наведеном стану;

- дана 03.04.2009. године, након што је добио информацију да се покојни, Ђедовић, налази у спортској хали, окривљени, Лазаревић, је дошао по окривљеног, Јеличића, у наведени стан, у коме је окривљени, Јеличић, још раније, током дана, обукао полицијску униформу и у футролу на опасачу ставио пиштољ марке «ЦЗ 99» и понео револвер марке «Колт», и тако овај пиштољ и револвер неовлашћено носио;

- затим су возилом марке «Голф 3» беле боје, којим је управљао окривљени, Лазаревић, дошли у улицу Владе Даниловића и возило паркирали на око тридесетак метара од места на коме је било паркирано возило покојног, Ђедовића, и у возилу чекали да се појави покојни, Ђедовић, па је том приликом је окривљени, Лазаревић, наложио окривљеном, Јеличићу, да након што покојног лиши живота уђе у просторије Шах клуба и присутнима каже да је убио човека, како би обманули органе гоњења, с обзиром на то да је окривљени, Јеличић, на себи имао полицијску униформу;

- након тога, окривљени, Јеличић, је ушао у спортску халу, како би проверио да ли је покојни унутра, па како је у хали било више људи и није

могао да уочи покојног, вратио се у возило у коме га је чекао окривљени, Лазаревић;

- у тренутку када се нешто касније на улици појавио покојни, Ђедовић, окривљени, Јеличић, је изашао из кола, пришао оштећеном на око 3 - 4 метра, уперио у њега револвер и обратио му се речима: »Ђедовићу руке горе»;

- верујући да се ради о службеном лицу, покојни прво није реаговао, а затим је кренуо према окривљеном, Јеличићу, који је у том тренутку испалио три хица у тело и два хица у главу покојног, наневши му устрелне ране у левом грудном пределу и надлопатичном пределу, прострелну рану у горњем делу левог слабинског предела, прострелну рану у левом јагодичном пределу и устрелну рану у левом теменом пределу, услед којих је дошло до разорења по живот важних можданих центара, расцепа плућа и крвних судова и наступа смрти;

- потом је окривљени, Јеличић, ушао у просторије Шах клуба, рекао присутнима да зову хитну помоћ, јер је устрелио човека, а затим је отишао до возила у коме га је чекао окривљени, Лазаревић, који га је одвезао у објект свог предузећа у селу Грабовица, где је скинуо униформу, заједно са оружјем је спаковао у најлонску кесу и предао окривљеном, Лазаревићу;

- одмах после тога окривљени, Лазаревић, је на један од два мобилна телефон са картицама у којима су под шифром били меморисани само његови бројеви телефона, позвао окривљеног, Милијановића да дође на претходно договорено место под шифром «Двојка», које се налази крај пута у близини излаза за Мионицу, како би му вратио делове униформе,

- чиме су окривљени, Милан Лазаревић, Зоран Јеличић и Милан Милијановић, извршили кривично дело тешко убиство из члана 114. тачке 1. и 5. КЗ, у вези члана 33. КЗ, а окривљени, Милан Лазаревић и Зоран Јеличић и кривично дело недозвољено држање оружја и експлозивних материја, из члана 348. став 1. КЗ.

Стога,

ПРЕДЛАЖЕМ

да суд закаже и одржи главни претрес, на који позвати:

1. Специјалног тужиоца;

2. Окривљене: Милана Лазаревића, Зорана Јеличића, Милана Милијановића, Небојшу Голоскоковића, Александра Павловића, Дејана Велимировића, Мирка Лазаревића, Марка Миличковића и Александра Бошковића;

3. сведоке: Драгана Адамовића, село Рубрибреза, СО Лајковац, Сава Перендића, Сувоборска бр. 127, Ваљево, Здравку Ђедовић, Седлари бб, Живомира Јеросимића, Јадранска бр. 30, Ваљево, Жарка Павловића, Душанова

бр. 117, Ваљево, Мару Илић – Јовановић, Карађорђева бр. 117/22, Ваљево, Жељка Петровића, Београдска бр. 21, Лајковац, Зорана Секулића, Борислава Пекића бр. 29, Лајковац, Милана Ћебића, Доња Грабовица бр. 173, Ваљево, Душана Медића, Марка Краљевића 12, Ваљево, Драгана Јовановића, Златиборска бр. 20, Ваљево, Душка Миловановића, село Бујачић, Ваљево, Веру Милијановић, Пуће и Вуке Милијановић бр. 7, Лајковац, Драгоша Бабића, Карађорђева бр. 89, Ваљево, Милана Павловића, Карађорђева бр. 29, Ваљево, Александру Павловић, Карађорђева бр. 29, Ваљево, Љубинку Ристић, Горић бр. 18, Ваљево, Стојка Ристића, Горић бр. 18, Ваљево, Ненада Станојевића, Владе Даниловић бр. 30, Ваљево или село Козличић, Ваљево, Жељка Милошевића, Жикице Јовановића бр. 35, Лајковац, Мају Милутиновић, насеље Миливоја Бијелице бр. 3 ст. 18, Ваљево, Славка Ристића, насеље Горић бр. 18, Ваљево, Ивана Матића, насеље Ослободиоци Ваљева бр. 75/11, Ваљево, Тијану, Ђуровић, Илије Гарашанина бр. 2, Ваљево, Владана Тулимировића, насеље Бело Поље бб, Ваљево, Аранђела Ћиновића, Партизанске авијације бр. 17 Нови Београд или село Маркова црква, Ваљево, Милунку Ћировић, Маглешка бб, Ваљево, Бранка Јоксимовића, Баирска бр. 5/2, Ваљево, Љиљану Живковић, Владе Даниловића бр. 1/2, Ваљево, Дамира Џаферовића, Краљ Петра Првог бр. 3/8, Лајковац, Милију, Живковића, насеље Ослободиоци Ваљева бр. 9/32, Ваљево, Дејан Шиниковић, Поп Лукина 17/10 Београд.

Да се у доказном поступку прочита: потврда о привремено одузетим предметима од окривљеног, Мирка Лазаревића, ПУ Ваљево, КУ-701/08, од 27.10.2008. године, записник о претресању стана и других просторија, ПУ Ваљево, без броја, од 27.10.2008. године, записник о увиђају, ПУ у Ваљево од 27.10.2008. године, службена белешка о криминалистичко-техничком прегледу лица места, ПУ Ваљево, број 700-785/08, од 28.10.2008. године, специјалистички извештај Здравственог центра Ваљево-одељења за пријем и збрињавање ургентних стања, од 27.10.2008. године, за оштећеног Владана Тулимировића, специјалистички извештај специјалисте неурологије Др Михаила Марковића, Здравственог центра Ваљево, Одељења за пријем и збрињавање ургентних стања, од 27.10.2008. године, за оштећеног Владана Тулимировића, да се изврши увид у криминалистичко - техничку документацију увиђаја бр. УВ 781/ 08 од 27.10.2008. године, записник о примопредаји стана између Дејана Шиниковића и Милана Лазаревића, од 04.04.2003. године, записник о увиђају Окружног суда у Ваљеву, Кри. бр. 96/09, од 03.04.2009. и 04.04.2009. године, балистичко вештачење МУП-а, УКП, Национални криминалистичко технички центар 03/4-7-2 број: 234-2-12781/09, од 04.04.2009.године, записник о увиђају Окружног суда у Ваљеву, Кри. бр. 100/09, од 06.04.2009. године, потврда о привремено одузетим предметима, од Вере Милијановић, ПУ Ваљево, ПС Лајковац, број: ДД. 1823/09, од 04.04.2009. године, записник о претресању стана и других просторија, ПУ Ваљево, број: ДД- 1823, од 04.04.2009. године, потврда о привремено одузетим предметима од Верице Милијановић, ПУ Ваљево, без броја од 04.04.2009. године, записник о претресању стана и других просторија, ПУ Ваљево, број: ДД - 1823/09 од 04.04.2009. године, потврда о привремено одузетим предметима, од Зорана Јеличића, ПУ Ваљево КУ-233/09, од 04.04.2009. године, записник о претресању стана и других просторија, ПУ Ваљево, без броја, од 04.04.2009. године, потврда о привремено одузетим

предметима, од Милана Лазаревића, ПУ Ваљево, без броја, од 04.04.2009. године, потврда о привремено одузетим предметима, од Милана Лазаревића, ПУ Ваљево, без броја, од 04.04.2009. године, записник о претресању стана и других просторија, ПУ Ваљево, без броја од 04.04.2009. године, потврда о улажењу у стан и друге просторије Милана Лазаревића, ПУ Ваљево, број: ПУ. 2367/09 од 04.04.2009. године, потврда о привремено одузетим предметима, од Милана Лазаревића, ПУ Ваљево, број: ПУ 2367/09 од 04.04.2009. године, записник о претресању стана и других просторија, ПУ Ваљево, број: ПУ 2367/09 од 04.04.2009. године, потврда о привремено одузетим предметима, од Александра Павловића, ПУ Ваљево, број: ПУ 2367/09 од 04.04.2009. године, потврда о привремено одузетим предметима, од Александра Павловића, ПУ Ваљево, без броја, од 04.04.2009. године, записник о претресању стана и других просторија, ПУ Ваљево, број: ПУ 2367/09 од 04.04.2009. године, записник о претресању стана и других просторија, ПУ Ваљево, ОКП, без броја, од 04.04.2009. године, потврда о привремено одузетим предметима, од Небојше Голоскоковића, ПУ Ваљево, број: ДД - 1823/09 од 04.04.2009. године, записник о претресању стана и других просторија, ПУ Ваљево, ОКП, без броја, од 04.04.2009. године, потврда о привремено одузетим предметима од Александра Бошковића, ПУ Ваљево, број: ДД-1823/09 од 04.04.2009. године, записник о претресању стана и других просторија, ПУ Ваљево, ОКП, бр. 2366/09, од 04.04.2009. године, да се изврши увид у криминалистичко-техничку документацију ПУ Ваљево, ОКП, бр. 294/09, од 04.04.2009. године, криминалистичко техничку документацију ПУ Ваљево УВ. бр 293/09 од 03.04.2009. године са службеном белешком о криминалистичко техничком прегледу лица места ПУ Ваљево, ДД. 1823/09, број уписника 700-293 за 2009. годину, од 03.04.2009. године, криминалистичко техничку документацију ПУ Ваљево УВ. бр 298/09, од 04.04.2009. године са службеном белешком о криминалистичко техничком прегледу лица места ПУ Ваљево, број уписника 700-298/09, од 04.04.2009. године, криминалистичко техничку документацију ПУ Ваљево УВ. бр 302/09, од 04.04.2009. године са службеном белешком о криминалистичко техничком прегледу лица места ПУ Ваљево, број уписника 700-302/09, од 04.04.2009. године, криминалистичко техничку документација ПУ Ваљево УВ. бр 299/09 од 04.04.2009. године са службеном белешком о криминалистичко техничком прегледу лица места ПУ Ваљево, број уписника 700-299/09, од 04.04.2009. године, криминалистичко техничку документацију ПУ Ваљево УВ. бр 295/09 од 04.04.2009. године са службеном белешком о криминалистичко техничком прегледу лица места ПУ Ваљево, број уписника 700-296/09, од 04.04.2009. године, криминалистичко техничку документацију ПУ Ваљево УВ. бр 297/09 од 04.04.2009. године са службеном белешком о криминалистичко техничком прегледу лица места ПУ Ваљево, број уписника 700-297/09, од 04.04.2009. године, криминалистичко техничку документацију ПУ Ваљево УВ. бр 295/09, од 04.04.2009. године, балистичко вештачење МУП, УКП, Национални криминалистичко технички центар 03/4-7-2 број: 234-2-12817/09, од 06.04.2009. године, записник о препознавању лица ПУ Ваљево, бр. КУ-233/09, од 09.04.2009. године, записник о препознавању лица, ПУ Ваљево, бр. КУ-233/09, од 09.04.2009. године, записник о претресању стана и других просторија, ПУ Ваљево, ОКП, без броја, од 09.04.2009. године, потврда о привремено одузетим предметима од Марка Миличковића, ПУ Ваљево, без

броја, од 09.04.2009. године, записник о претресању стана и других просторија, ПУ за град Београд, УКП 3. Одељење, без броја, од 07.04.2009. године, да се изврши увид у фото- документацију ПУ за град Београд, Ув. бр. 102-417/09, од 07.04.2009. године, извештај о резултатима токсиколошко - хемијске анализе Војномедицинске академије, Центар за контролу тровања, Институт за токсикологију и фармакологију, Одељење за токсиколошку хемију број протокола 960/09, од 07.04.2009. године, за Милана Милијановића, налаз Завода за здравствену заштиту радника МУП-а, број 459, од 09.04.2009. године, обдукциони записник болнице у Ваљево, од 04.04.2009. године за покојног, Жељка Ђедовића, листинг «Теленора» д.о.о. бр. 160/133/09 од 13.05.2009. године, листинзи «Телекома Србија» број 292/1-09, од 14.05.2009. године, налаз и мишљење о вештачењу биолошких трагова Биолошког факултета Универзитета у Београду, К-3163/09, од 24.04.2009. године, налаз и мишљење о вештачењу биолошких трагова Биолошког факултета Универзитета у Београду, К-3164/09, од 24.04.2009. године, налаз и мишљење о вештачењу биолошких трагова Биолошког факултета Универзитета у Београду, К-3165/09, од 24.04.2009. године, налаз и мишљење о вештачењу биолошких трагова Биолошког факултета Универзитета у Београду, К-3169/09 од 24.04.2009. године, налаз и мишљење о вештачењу биолошких трагова Биолошког факултета Универзитета у Београду, К-3167/09 од 27.04.2009. године, налаз и мишљење сталног судског вештака, др. Бранка Мандића, психијатра, од 16.06.2009. године, о душевном здрављу и урачунљивости Мирка Лазаревића, експертиза мобилних телефона МУП, УКП, Служба за специјалне истражне методе 03/4-4 број 215/09, од 21.05.2009. године, листинзи «Телекома Србије» број 338/1-09, од 29.05.2009. године, листинзи «Телекома Србије» број 331/09, од 28.05.2009. године, листинзи »ВИП МОБИЛЕ» д.о.о. број 83/09 од 25.05.2009. године, допис «ВИП Мобиле» број: 83/09, од 07.09.2009. године, и да се изврши увид у листинге оствареног саобраћаја, допис «Теленор» д.о.о. број: 294/251/09, од 08.09.2009. године, и да се изврши увид у листинге оствареног саобраћаја у прилогу, допис «Телекома Србија» број: 5421- 09, од 10.09.2009. године, и да се изврши увид у листинге оствареног саобраћаја у прилогу, допис «Теленор» д.о.о. број: 294/252/09, од 09.09.2009. године, и да се изврши увид у листинге оствареног саобраћаја у прилогу, допис «Телекома Србија» број: 5551 - 09, од 14.09.2009. године, и да се изврши увид у листинге оствареног саобраћаја у прилогу, допис «Телекома Србија» број: 5541/09, од 14.09.2009. године, и да се изврши увид у листинге оствареног саобраћаја у прилогу, допис «Телекома Србија» број: 5621/09, од 15.09.2009. године, и да се изврши увид у листинге оствареног саобраћаја у прилогу, вештачење МУП-а, Националог криминалистичко - техничког центра 03/4-7-2 234-2-17424/09, од 17.09.2009. године, извештај МУП-а ПУ Ваљево, КУ 233/09, од 16.09.2009. године и извештај о вештачењу, МУП-а, ПУ Ваљево, број: ВЕ – 239/09, од 06.04.2009. године и регистрациони листови за возило «Volkswagen Golf» рег. ознаке БГ 605-282, са прилозима, налаз и мишљење комисије вештака, од 22.09.2009. године, извештај МУП-а УКП, Службе за специјалне истражне методе, број: 03/4-4 стр. пов. број: 355/09, од 16.09.2009. године, о експертизи мобилних телефона и СИМ картице, одузетих од Милана Милијановића и Верице Милијановић, извештај МУП-а УКП, Службе за специјалне истражне методе, број: 03/4-4 сп 145/09, од 07.04.2009. године, о експертизи мобилног телефона

и СИМ картице, одузетих од Вере Милијановић, налаз и мишљење судског вештака, Др. Сребрана Николића, извештај МУП-а, ПУ Ваљево КУ 233/09, од 21.09.2009. године, извештај МУП-а, УКП 03/4 стр. пов 1252/09, од 28.09.2009. године, са графичким приказом телефонских комуникација, потврда о привремено одузетим предметима од Милана Милинковића, ПУ Ваљево број: КУ 233/09, од 04.04.2009. године, службена белешка ПУ Ваљево број: КУ. 233/09, од 05.04.2009. године, потврда о привремено одузетим предметима од Зорана Јеличића, ПУ Ваљево број: КУ 233/09, од 07.04.2009. године, изводи из КЕ за све окривљене.

Да суд окривљенима продужи притвор на основу члана 142. став 1. тачке 1., 2., 3. и 5. ЗКП, из разлога наведених у образложењу ове оптужнице.

Образложење

Постојање кривичних дела у радњама окривљених, које су описане у диспозитиву ове оптужнице, као и њихова кривица, утврђују се на основу резултата истраге која је спроведена пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду, у предмету Ки. П. бр. 16/09, предложених материјалних доказа, исказа појединих окривљених, датих у преткривичном поступку и пред истражним судијом, као и на основу исказа сведока саслушаних у истрази.

Окривљени, Милан Лазаревић, је пред истражним судијом Окружног суда у Ваљеву негирао да је извршио било које кривично дело које му се ставља на терет, наводећи да нема никакву криминалну групу и да се није бавио изнудама. Навео је да нема никакве везе са убиством покојног, Жељка Ђедовића. Истакао је да је од својих пријатеља у Врховном суду сазнао да је пресуда којом је покојни, Ђедовић, осуђен укинута и да је он пуштен на слободу, што је проверио у том суду 17.02.2009. године. Одбио је понуду покојног да изгледе односе, поручујући му да за то не постоји потреба и да свако треба да гледа своја посла. Навео је да познаје окривљеног, Јеличића, као лице по надимку «Коле», те да са њим није имао никакве контакте, изузев што је одбио неколико његових телефонских позива. Са окривљеним, Милијановићем је само познаник, који га је једном повезао са неким лицима у вези обезбеђења једног објекта у Лајковцу. На крају је навео да је шокиран изјавама окривљених, Јеличића и Милијановића, јер оне немају додира са стварношћу и представљају потпуно немогућу конструкцију. Пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду није желео да износи одбрану, као ни пре тога пред органима унутрашњих послова.

Окривљени, Зоран Јеличић, је пред пред органима унутрашњих послова, сагласно члану 226. став 9. ЗКП, у присуству браниоца, детаљно описао како догађаје који су претходили убиству покојног, Ђедовића, тако и сам чин убиства које је извршио, све то на начин како је описано у изреци оптужнице. Навео је да је одмах по извршењу дела, у возилу, ставио рукавице, јер му је лева рука била крвава, те да их је по доласку у стан у коме је лишен слободе запалио и бацио у ВЦ шољу. Након што се пресвукао у просторијама Лазаревићевог

предузећа, окривљени, Лазаревић је, поневши оба оружја и униформу, белим «Голфом» отишао у непознатом правцу и вратио се за око сат времена, рекавши да му је пукла гума и да је исту променио, након чега га је одвезао у наведени стан. У том стану је боравио два – три пута у последњих месец и по дана, али за то време није извршио ниједно кривично дело. Навео је и то да да му је окривљени, Лазаревић, по изласку покојног, Ђедовића, из затвора, рекао да покојни треба да добије, како је рекао: «мило за драго», због тога што је организовао напад на окривљеног, Лазаревића.

Пред истражним судијом Окружног суда у Ваљеву потврдио је изјаву дату у полицији и додао да је у предузећу «Машиносервис», два – три месеца пре догађаја, пробао полицијску униформу, коју је доне окривљени, Лазаревић, како би видели да ли му одговара величина.

Пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду, није желео да износи одбрану, већ је само навео да искази које је дао полицији у Ваљеву и пред истражном судијом Окружног суда у Ваљеву нису у потпуности тачни, али да није спреман да било шта друго изјави.

Окривљени, Милан Милијановић, је пред пред органима унутрашњих послова, сагласно члану 226. став 9. ЗКП, у присуству браниоца, детаљно описао догађаје који су претходили убиству покојног, на начин како је то описано у изреци оптужнице, као и догађаје након убиства. Навео је да је окривљени, Лазаревић, био видно изнервиран када је сазнао да је покојни, Ђедовић, пуштен из притвора, тврдећи да се ради о судском преседану, да је одбио помирење са покојним, које му је нуђено преко неких људи, а да је на Ђедовићеву изјаву да ће напустити Ваљево рекао да га то не интересује и да ће га ликвидирати пред педесет сведока. Описао је да су договорили посебне шифре које су означавале места у околини Ваљева на којима треба да се сретну приликом предаје и враћања униформи, тако да је шифра «Кец» означавала село Маркова црква, шифра «Двојка», крај тог пута у близини излаза за Мионицу, а шифра «Три», бензинска пумпа на путу Дивци – Мионица. Навео је да му је окривљени, Лазаревић, дао два мобилна телефона са картицама у којима су под шифром били меморисани само бројеви телефона окривљеног, Лазаревића, како би их користили искључиво за међусобну комуникацију, те да је у телефону «Vodafone Sagem», који је пронађен у његовом возилу након саобраћајне несреће, био меморисан само један број под именом «Раде». Дана 03.04.2009. године, када је убијен покојни, Ђедовић, око 23,00 сата, на један од два наведена телефона назвао га је окривљени, Лазаревић, рекавши му: «Дођи на «Двојку», по гасу», па се својим возилом упутио на раније одређену локацију под том шифром - у близини излаза за Мионицу. Знајући да треба да пожури, возио је брзо, изгубио контролу над возилом и слетео са пута, тако да није успео да се састане са окривљеним, Лазаревићем и преузме униформу. Још је додао да је од окривљеног, Лазаревића чуо да је ангажовао неког човека који је багером демолирао кафе «Кнез» у Ваљеву, јер је власник одбио да плаћа месечни «рекет» те да окривљеном, Лазаревићу, «рекет» плаћају власници још неких локала у Ваљеву.

Пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду је навео да не би имао шта да дода изјави коју је дао у полицији, с тим што је истакао да не припада никавој криминалној групи и да ни у кога није пуцао, да од свих окривљених познаје једино окривљеног, Лазаревића, и да је једино са

њим имао контакте, а да је окривљеног, Јеличића, чији је надимак «Коле», упознао сасвим случајно. Није никада ни према коме промењивао насиље, није био упознат са намерама окривљеног, Лазаревића, нити шта се десило те вечери када је убијен покојни, Ђедовић.

Окривљени, Небојша Голоскоковић, је пред истражним судијом Окружног суда у Ваљеву изјавио да није тачно да је припадао било каквом злочиначком удружењу, да је дело које му се ставља на терет у вези са оштећеним, Славком Ристићем, обична бесмислица јер је оштећени преварант који се задужио по целом Ваљеву, те да није тачно да је од њега узимао било какав новац, нити је било шта наплатио од њега. У односу на кривично дело почињено на штету оштећеног, Владана Тулимировића, изјавио је да се поступак води у другом суду, те да је оштећени мењао своје исказе више пута.

Пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду, није желео да износи одбрану, већ је само навео да му је све ово намештено, те да није истина да је извршио кривична дела која су му стављена на терет.

Окривљени, Александар Павловић, је пред истражним судијом Окружног суда у Ваљеву и истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду у суштини изјавио да је са оштећеним, Ристићем имао контакта утолико што му је Ристић дуговао 1.200,00 евра, јер је купио мотор од њега и оштећени је требало је да му донесе папире за мотор. Мотор му се није свидео и за исте паре продао га је извесном Матићу, из Ваљева, који држи кафић «Матино». Пошто оштећени дуго није доносио папире, иако је то обећавао и њему и Матићу, Матић му је вратио мотор. Истовремено, оштећени, Ристић је дуговао 400,00 евра неком Малиши, из Диваца, па је у залог дао Малиши очеву ловачку пушку, а отац оштећеног је пријавио да му је украдена. Пошто је познавао Малишу, Малиша му је донео пушку, а он пушку однео Ристићевој мајци у продавницу. Она је рекла да ће му новац дати за пет дана и да је задовољна јер је њен муж претио свим укућанима због пушке. Оштећени, Ристић му је после неколико дана донео укупно 1.500,00 евра тако да му остаје дужан још 100 евра. Његов мотор је остао код Матића, јер он није дошао да га узме.

У односу на кривично дело извршено на штету оштећеног, Тулимировића, навео је да је био у локалу оштећеног са извесном Маријом и братом, Жарком. Оштећени, Тулимировић је ударио аутомобил његовог брата и направио штету од 100,00 евра, па се договорио са Жарком да га толико обештети, те му је дао 6.000,00 динара и рекао да ће му сутра дати још 2.500,00 динара. После тога је отишао са братом, окривљеним, Дејаном Велимировићем, конобарицом, Тијаном и Маријом на ђевапе у један локал у коме су остали до зоре, док су, окривљени, Голоскоковић, и оштећени, Тулимировић остали у локалу оштећеног.

На крају је истакао да нема податке да је окривљени, Милан Лазаревић, имао криминалну групу у Ваљеву, а ако јесте он нема везе са тим.

Окривљени, Дејан Велимировић је пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду навео да није припадао никаквој организованој криминалној групи. У Ваљево је дошао 2005. године на позив окривљеног, Милана Лазаревића, да ради у његовој агенцији «Полито» на обезбеђењу. У односу на кривично дело извршено на штету оштећеног, Тулимировића, изјавио је да се када се одиграо догађај у локалу ту случајно задесио. У локал је дошао са пријатељем, Бобаном, чије презиме не зна.

Одједном је почело нешто да пуца у локалу и видео је да је дошло до препирке између оштећеног, Тулимировића и једне групе, у којој је видео окривљене Мирка Лазаревића, Голоскоковића и плесачицу. Видео је да вичу и чуо да су падале чаше и да се леме. Није га занимало ко шта ради и није гледао, а све је трајало 10-15 минута. Не може да се сети да ли је бацио или сломио неку чашу или флашу пре него што је дошло до ломљаве. Сутрадан је оштећени дошао код њега, имао је подливе око очију, рекао му да нема против њега ништа, али да је полиција тражила од њега да каже да је и он учествовао претходне вечери у том догађају и да га је тукао. Рекао му је да су га тукли окривљени, Голоскоковић и Лазаревић, и не сећа ко још, да их је пријавио и да ће ићи до краја.

У односу на кривично дело извршено на штету оштећеног, Милана Павловића, изјавио је да не може да се сети у колико сати је тога дана дошао у локал, а сећа се да је седео са окривљеним, Александром Павловићем. Из приче окривљеног, Милана Лазаревића, је сазнао да је оштећени тражио састанак са Лазаревићем и да су се због тога нашли у ресторану «Рандеву». За оштећеног, за кога је радио извесно време, може да каже све најлепше, јер се ради о озбиљном, пословном човеку од речи, па не би могао да одговори на питање, ако је оштећени такав, зашто га окривљује за нешто што није учинио.

Навео је да је дошао да ради у обезбеђењу код окривљеног, Лазаревића, почетком 2005. године, када није постојао «Полито», па је радио, како каже: «на дивље». «Полито» је формиран тек годину и по до две године касније када је окривљени, Лазаревић, добио новац од државе. Сагласно томе, у време када је радио у локалу «Скај мјузик» код оштећеног, Павловића, није постојао «Полито», а не зна да ли је оштећени давао новац окривљеном Лазаревићу. Када је почео да ради за окривљеног, Лазаревића, 2005. године, у ресторану «Рандеву» затекао је извесног, Миличковића, који је ради на обезбеђењу. Како се није уљудно понашао ударио га је и практично га ја истерао са тога посла. После тога, окривљени, Лазаревић је доводио неке своје другове, углавном су то били људи који су били са њим на издржавању казне затвора и једноставно би рекао: «Доћиће од те вечери тај и тај да ради са тобом».

У осталом делу одбране објашњавао је детаље из кривичног поступка који вођен пред Окружним судом у Ваљеву против њега и покојног, Ђедовића.

Окривљени, Мирко Лазаревић, је пред истражним судијом Окружног суда у Ваљеву изјавио да је дана наведеног у диспозитиву, у току вечери, био у друштву са окривљеним, Голоскоковићем, да је попио негде око 15 пива и био потпуно пијан. После поноћи су дошли у ресторан оштећеног, Тулимировића, кога су затекли потпуно пијаног, како малтретира играчицу, покушава да јој скине брусхалтер, чему се она противила и желела да напусти локал, што јој оштећени није допуштао. Након краће расправе око тога, између њега и оштећеног, дао је оштећеном кључеве свог возила да одвезе играчицу, оштећени је изашао ван и убрзо се вратио рекавши да не може да покрене возило, затим поново изашао, вратио се после 3 -4 минута и рекао да је одвезао девојку. Тврди да није тачо да су он и окривљени, Голоскоковић тукли оштећеног, нити да су му претили и тражили «рекет», изузев што га је он вређао због видео клипа који у мобилном телефону имао окривљени, Голоскоковић, у коме оштећени описује како је силовао неку малолетницу. Сећа се да се у локалу причало да је оштећени те вечери ударио неко возило,

али не зна ништа о томе, нити да ли је тим поводом од њега неко тражио новац или да га је он давао. Није видео ни то да је неко разбија инвентар у локалу. Сутрадан, пре подне поново је дошао у локал оштећеног, са намером да се још мало истрезни и освежи. Не сећа се, али дозвољава могућност да је провалио врата и ушао у локал где га је затекла полиција.

У односу на продужено кривично дело фалсификовање исправе, из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, у вези члана 61. КЗ, изјавио је да је тачно да је у његовом возилу пронађена словеначка путна исправа, са његовом фотографијом. Ту путну исправу набавио је пре три месеца, преко интернета, од непознатог лица, а разлог за то је био да би могао лакше да изађе из земље, због визног режима. Ту исправу никада није употребио. Лична карта, на име истог лица, Кобеј Јоже, прибављена је на исти начин. Његове фотографије на оба документа ставио је то лице, коме је дао фотографије, а ту услугу требало је да плати 200,00 евра, што није учинио. Пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду је изјавио да остаје у потпуности при исказу који је дао пред истражним судијом Окружног суда у Ваљеву. Додао је да никад није био члан никакве групе, нити злочиначког удружења, да се детаља везаних за догађаје у локалу оштећеног, Тулимировића не сећа, јер је био потпуно пијан, да тога дана, пре доласка увече, није долазио у локал са окривљеним, Голоскоковићем, да је словеначку путну исправу набавио јер је имао намеру да иде у Аустрију код брата, да је знао да је набављање лажног пасоша и личне карте кривично дело, те да окривљеног, Милана Лазаревића не познаје.

Окривљени, Марко Миличковић, је пред органима унутрашњих послова, сагласно члану 226. став 9. ЗКП, у присуству браниоца и пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду изјавио да није припадао никаквој криминалној групи, да се није дружио са осталим окривљенима, те да једино познаје окривљеног, Милана Лазаревића. Код оштећеног, Милана Павловића је отишао мислећи да иде по неки уговор или документацију. Оштећени му је дао један склопљен коверат, не може да се сети да ли је био залепљен. Узео је коверат и однео окривљеном, Лазаревићу. У суду је изјавио да не може да се сети да ли је тај коверат предао окривљеном Лазаревићу, или оставио на сто у његовој канцеларији у предузећу «Машиносервис», док је у полицији био изричит да је коверат предао окривљеном, Лазаревићу. Није могао да се сети да ли је код оштећеног отишао сам или са једним комшијом колима, али је сигуран да је изишао из возила и да му је оштећени коверат дао испред куће, у Карађорђевој улици, при чему су кратко разменили уобичајене поздраве. Није питао оштећеног шта се налази у том коверту, а то није питао ни окривљеног, Лазаревића, јер је претпостављао да је то документација о прихватању обезбеђења, јер га је окривљени, Лазаревић, замолио да сврати код оштећеног и узме, како је рекао, папире. Негирао је да је био присутан са осталим окривљенима, које иначе познаје, када је оштећени дошао у ресторан «Рандеву». На крају је навео да му је окривљени, Лазаревић, помогао да се запосли у локалу «Рандеву», тако што се са њим тада нашао у башти тог локала, чијег власника познаје, па је можда и само присуство окривљеног, Лазаревића, допринело да га власник прими да ради. Иначе, у то време није постојала фирма «Полито», у којој никада није радио.

Окривљени, Александар Бошковић, је пред истражним судијом Окружног суда у Ваљеву негирао да је члан злочиначког удружења и да је извршио било које кривично дело. Навео је да површно познаје окривљене, Милана Лазаревића и Небојшу Голоскоковића, док окривљеног, Александра Павловића, зна добро. Пред истражним судијом Посебног одељења Окружног суда у Београду није желео да износи одбрану.

У односу на кривично дело, описано под тачком II оптужнице, које се ставља на терет окривљенима, Милану Лазаревићу, Дејану Велимировићу, Марко Миличковићу, Александру Павловићу и Александру Бошковићу, утврђено је следеће:

Оштећени, Милан Павловић, је детаљно описао свој однос са окривљеним, Миланом, Лазаревићем, пре конкретног догађаја, који се тиче упознавања са овим окривљеним, мањих позајмица које му је повремено давао, закључно са позајмицом од 3.000,00 евра. Посебно је детаљан, логичан и убедљив, а да истовремено није ничим доведен у сумњу, део његовог сведочења који се односи на догађај у ресторану «Рандеву», у Ваљеву, када му је саопштено да је наводно дужан 15.000,00 евра, за непостојеће услуге, као и опис претњи које су му тада експлицитно упућене од стране окривљених, Лазаревића и Велимировића, а од овог другог у име свих присутних окривљених - «Пусти да га положимо», у претећој атмосфери коју су, очигледно по претходном договору, заједно са наведеном двојицом окривљених створили и одржавали и остали окривљени, укључујући и оштећеном непозната два лица.

Овај део исказа потврђен је и исказом супруге оштећеног, сведока, Александре Павловић, која је потврдила напред наведени део исказа оштећеног, који јој је цео догађај у ресторану испричао и посведочила да је се оштећени из ресторана вратио уплашен и узнемирен. Поред тога, искази оштећеног и његове супруге су идентични и логични и у осталим деловима, као што су позиви окривљеног, Лазаревића, оштећеном да дође у «Машиносервис», како би му наводно тамо вратио дуг од 3.000,00 евра, њиховог заједничког одласка на то мести и тим поводом, начина како су и од кога позајмили најпре наведени износ, како би га дали на позајмицу, а затим и износ који им је изнуђен.

Део који се тиче преузимања изнуђеног новца, потврђен је не само изјавама оштећеног и његове супруге, већ и исказом окривљеног, Миличковића, који не спори да је преузео, како каже, коверат, од оштећеног и предао га окривљеном, Лазаревићу. Међутим, описујући преузимање новца, окривљени, Миличковић, очигледно покушава да избегне своју кривицу и цео овај догађај представи као случајност. Наиме, оштећени, а посебно његова супруга, су детаљно описали како су упаковали новац, како то описује сведок, Александра Павловић «...12.000 евра сам спаковала у једну кутију, мислим да је била од накита, то је била бела картонска кутија, коју сам ја залепила селотејпом. Споља није могло да се види шта је у кутији. То је била релативно мала кутија, можда десетак центиметара, а можда и мало више, не могу да се сетим.» Међутим, у напред наведеној намери, окривљени, Миличковић, кутију коју је преузео описује као коверат, како би даље надовезао одбрану да је због тога мислио да је у питању некаква документација. У полицији био изричит да је коверат предао окривљеном, Лазаревићу, док је пред судом изјавио да не може да се сети да ли је тај коверат предао окривљеном, Лазаревићу, или

оставио на сто у његовој канцеларији. Међутим, контексту изјава оштећеног и његове супруге, изјаве овог окривљеног да се не сећа са киме је и чиме дошао пред кућу оштећеног, да није био у ресторану када је прећено оштећеном очигледно је усмерена ка избегавању кривице. Наиме, оштећени и његова супруга, поред тога што су потпуно логични и детаљни у својим изјавама, немају ни један разлог да неосновано терете, не само окривљеног, Лазаревића, већ и релативно велико број људи – остале окривљене. На основаност оваквог закључка указује и истрајност оштећених да се ова ствар разоткрије, њихова упорност да у дужем периоду и у континуитету захтевају од државних органа да се ова изнуда спречи, а када то није учињено, да се извршиоци разоткрију.

У односу на кривично дело, описано под тачком III оптужнице, које се ставља на терет окривљенима, Небојши Голоскоковићу и Александру Павловићу, уврђено је следеће: Прво, оштећени, Славко Ристић, нема разлога да неосновано терети окривљене, којих се очигледно плаши, а његова изјава потврђена је и изјавама његових родитеља, не само у погледу тога да је окривљенима предат новац који су захтевали, већ и у погледу њиховог претећег, бахатог и осионог понашања.

У одбрани окривљених постоји много нелогичности и несагласности, као што је, рецимо, несагласност о томе да је постојао наводни дуг за мотор, односно висина тог дуга. У вези са тим окривљени, Александар Павловић, је изјавио да му је оштећени, Ристић дуговао 1.200,00 евра, јер је купио мотор од њега и оштећени је требало је да му донесе папире за мотор. Како му се мотор није свидео за исти износ продао га је извесном Матићу, из Ваљева. Међутим, сведок, Иван Матић је рекао да му је почетком 2009. године окривљени, Павловић, продао мотор са оштећеним мотором за 500 евра, а не за 1.200,00 како то тврди окривљени, Павловић. Поред наведеног, у све то окривљени, Павловић је умешао и порпуно несувислу причу о некој врсти преузимања дуга на име отуђене пушке оца оштећеног, како би на тај начин, оправдао не само чин узимања новца, у вези са којим постоје сведоци, већ и висину износа.

Још је мање логична и убедљива одбрана окривљеног, Небојше Голоскоковића, који је изјавио да није тачно да је од оштећеног, Славка Ристића, узимао било какав новац, нити било шта наплатио од њега, јер су сведоци, Љубинка Ристић и Стојко Ристић, потврдили да је Љубинка Ристић, у својој кући предала окривљеном новац.

У односу на кривично дело, описано под тачком IV оптужнице, које се ставља на терет окривљенима, Небојши Голоскоковићу, Александру Павловићу, Дејану Велимировићу и Мирку Лазаревићу, уврђено је следеће:

Чињеница да се догађај одиграо у време, на месту, али и на начин како је то описао оштећени, Тулимировић, утврђене су записником о увиђају, ПУ у Ваљево од 27.10.2008. године, који је извршен у објекту оштећеног, о чему је обавештен истражни судија Окружног суда у Ваљеву, службеном белешком о криминалистичко-техничком прегледу лица места, ПУ Ваљево, број 700-785/08, од 28.10.2008. године, криминалистичко - техничком фото - документацијом увиђаја бр. УВ 781/ 08 од 27.10.2008. године, и изјавом сведока, Тијане Ђуровић, на основу којих се утврђује да је поломљен излог објекта и у великој мери разбијен инвентар, управо како је то навео оштећени. На тачност изјаве оштећеног да је физички злостављан и начин на који је то чињено, говори и чињеница да је на лицу места пронађено поломљено сечиво и рукохват

кухињског ножа, оног којим је окривљени, Голоскоковић претио да ће одсећи нос и уши оштећеном. Поред тога, медицинском документацијом - специјалистичким извештајем Здравственог центра Ваљево-одељења за пријем и збрињавање ургентних стања, од 27.10.2008. године и специјалистичким извештајем специјалисте неурологије, Др Михаила Марковића, Здравственог центра Ваљево, Одељења за пријем и збрињавање ургентних стања, од 27.10.2008. године, утврђује се да је оштећени, Тулимировић, задобио телесне повреде, које су настале као последица физичког злостављања од стране окривљених. Ови материјални докази у потпуности потврђују изјаву оштећеног у делу који се односи на напад на њега, начина на који је задобио повреде том приликом и чињенице да су окривљени девастирали његов локал, па је неоснована одбрана окривљених да то нису учинили.

Да је разлог за овакво понашање онај наведен у диспозитиву указују следеће чињенице. Најпре, несумњив је потпуно исти метод рада групе, као и у случају када је вршена изнуда над оштећеним, Миланом Павловићем. И од њега и од оштећеног Тулимировића је захтевано да им чланови групе пружају наводну заштиту уз накнаду. Први износ од 1.000,00 динара изнуђен је уласком у собу оштећеног који је спавао, преко настрешнице, кроз прозор, речима да су убили оштећеног, Славка Ристића, и претњом оштећеном да никоме ништа не прича, дакле, прво, стварањем атмосфере страха, а потом и директном претњом оштећеном.

Циљ оваког понашања очигледно је двоструки, најпре да се од оштећеног изнуди онолико новца колико се код њега затекне у том тренутку, а да се истовремено оштећени застраши и пристане на наводну заштиту. Наводи окривљених том приликом, пре свега окривљеног, Голоскоковића, да су убили оштећеног, Ристића, говоре о две ствари, прво да је то учињено у циљу застрашивања, а друго, о истинитости навода оштећеног Ристића, да је имао озбиљан проблем са окривљеним, Голоскоковићем, који створен, односно одвијао се управо у време када су окривљени упали у собу оштећеног, Тулимировића. Јер, због чега би окривљени, Голоскоковић, навео да је убио баш оштећеног, Ристића, а не неког другог, ако не због тога што је, по свему судећи, шири круг људи знао да се група у то време намерила на оштећеног, Ристића, кога, како је то рекао окривљени, Александар Павловић: «Сви клепају».

На тачност навода да је од оштећеног, односно ње, изнуђен новац говори изјава сведока, Тијане Ђуровић, која је изјавила да јој је окривљени, Павловић, у тренутку опште ломљаве у локалу и физичких насртаја на оштећеног, Тулимировића, рекао: «Дај ми све паре што имаш од пазара», те да му је она из страха предала сав пазар у износу од 6.000,00 динара. Да разлог за овакав поступак није била наводна штета коју је непосредно пре тога оштећени наводно причинио на возилу брата окривљеног, Павловића, говори више чињеница. Најпре, изјава сведока, Тијане Ђуровић, да окривљени, Павловић, рекавши јој да је настала штета, није одредио цифру него је рекао, како је наведено: «Дај ми све паре што имаш од пазара», што значи да захтева и узима све што је затечено и то од лица које нема никакве везе за са наводном штетом, које му предаје новац оштећеног. Даље, окривљени, Павловић је у одбрани навео да је оштећени ударио аутомобил његовог брата и направио штету од 100,00 евра, па се договорио са његовим братом, Жарком да га толико

обештети, те да му је дао 6.000,00 динара и рекао да ће му сутра дати још 2.500,00 динара. Међутим, сведок, Жарко Павловић је изјавио да је окривљени, како каже, тада реаговао и понудио оштећеном да или плати штету одмах или да позову полицију и да су се тада споразумели да је штета 8.000 динара, а затим је оштећени од конобарице која је радила у шанку узео 6.000,00 динара и дао их је окривљеном, који је одмах предао њему. Дакле, очигледне су несагласности ко је коме предао, односно одузео новац, између окривљеног, Павловића и сведока, његовог брата, и очигледан је циљ да се избегне или умањи кривица окривљеног, наспрам материјалних доказа и јасних и концизних изјава оштећеног и сведока, Тијане Ђуровић, који говоре у супротно.

Из изјаве оштећеног утврђује се да су окривљени, Лазаревић и Голоскоковић, захтевали да им оштећени сваког викенда плаћа, најпре по 300,00, а затим по 500,00 евра недељно, на име, како су рекли, «рекета». На методе којима су се том приликом служили и на тачност изјаве оштећеног да је био физички злостављан указује медицинска документација о задобијеним повредама, а посебно детаљи који се тичу употребе ножа, што је потврђено и записником о увиђају у фотодокументацијом.

Коначно, на чињеницу да је све урађено по претходном договору и плану указује и следеће. Наизглед, више окривљених се случајно затичу у локалу у који долазе одвојено, у размацама и инцидентно делују, такође, одвојено - окривљени, Велимировић, који започиње да разбија инвентар, окривљени, Павловић, који наводно наплаћује штету и окривљени Голоскоковић и Лазаревић, који фактички довршавају оно због чега су сви ту. Да је постојао договор указује и чињеница утврђена изјавама већине окривљених, а посебно изјавом сведока, Тијане Ђуровић, да су се после свега што су учинили, сви окривљени окупили на другом месту, у локалу у граду.

У односу на кривично дело описано под тачком V оптужнице, утврђено је следеће: Окривљени, Мирко Лазаревић, фактички признаје извршење овог кривичног дела наводећи да је тачно да је у његовом возилу пронађена словеначка путна исправа, са његовом фотографијом, коју је набавио пре три месеца, преко интернета, од непознатог лица, а разлог за то је био да би могао лакше да изађе из земље, због визног режима. Ту исправу никада није употребио. Лична карта, на име истог лица, Кобеј Жоже, прибављена је на исти начин. Његове фотографије на оба документа ставило је то лице, коме је дао фотографије, а ту услугу требало је да плати 200,00 евра, што није учинио. Међутим, нетачан је исказ окривљеног у делу да ниједну од наведене две исправе није употребио. Наиме, увидом у путну исправу утврђује се да је она употребљена приликом преласка државне границе на граничном релазу Хоргош, дана 31.07.2008. године, јер је тога дана у њу утиснут штампил наведеног граничног прелаза, број 131. са наведеним датумом.

У односу на кривично дело описано под тачком VI оптужнице, несумњиво је утврђено време, место и узрок смрти покојног, Жељка Ђедовића, као и извршиоци овог кривичног дела. Наведени закључак се заснива на материјалним доказима - записник о увиђају Окружног суда у Ваљеву, Кри. бр. 96/09, од 03.04.2009. и 04.04.2009. године, балистичког вештачење МУП-а, УКП, Национални криминалистичко технички центар 03/4-7-2 број: 234-2-12781/09, од 04.04.2009.године, записника о увиђају Окружног суда у Ваљеву, Кри. бр. 100/09, од 06.04.2009. године, записника о претресању стана и других

просторија, ПУ Ваљево, без броја, од 04.04.2009. године, криминалистико-техничке документације ПУ Ваљево, ОКП, бр. 294/09, од 04.04.2009. године, криминалистичко техничке документације ПУ Ваљево УВ. бр 293/09 од 03.04.2009. године са службеном белешком о криминалистичко техничком прегледу лица места ПУ Ваљево, ДД. 1823/09, број уписника 700-293 за 2009. годину, од 03.04.2009. године, балистичког вештачења МУП, УКП, Национални криминалистичко технички центар 03/4-7-2 број: 234-2-12817/09, од 06.04.2009. године, обдукционог записника болнице у Ваљеву, од 04.04.2009.године за покојног, Жељка Ђедовића, налаза и мишљење о вештачењу биолошких трагова Биолошког факултета Универзитета у Београду, К-3163/09, од 24.04.2009. године, налаза и мишљења о вештачењу биолошких трагова Биолошког факултета Универзитета у Београду, К-3164/09, од 24.04.2009. године, налаза и мишљења о вештачењу биолошких трагова Биолошког факултета Универзитета у Београду, К-3165/09, од 24.04.2009. године, налаз и мишљење о вештачењу биолошких трагова Биолошког факултета Универзитета у Београду, К-3169/09 од, 24.04.2009. године, налаз и мишљење сталног судског вештака, др. Бранка Мандића, психијатра, од 16.06.2009. године, о душевном здрављу и урачунљивости Мирка Лазаревића, извештаја о вештачењу, МУП-а, ПУ Ваљево, број: ВЕ – 239/09, од 06.04.2009. године и регистрационих листова за возило «Volkswagen Golf» рег. ознаке БГ 605-282, са прилозима, извештаја МУП-а, ПУ Ваљево КУ 233/09, од 21.09.2009. године, извештаја МУП-а УКП, Службе за специјалне истражне методе, број: 03/4-4 стр. пов. број: 355/09, од 16.09.2009. године, о експертизи мобилних телефона и СИМ картице, одузетих од Милана Милијановића и Верице Милијановић, те других експертиза мобилних телефона, налаза и мишљења комисије вештака, од 22.09.2009. године и исказа окривљених Зорана Јеличића и Милана Милијановића.

Наиме, окривљени, Зоран Јеличић, је, како је напред наведено у делу где је парафразирана његова одбрана, детаљно описао припреме за извршење кривичног дела, сам чин извршења дела, начин доласка и удаљења са лица места по извршеном делу, своју улогу и улогу и мотиве окривљеног, Милана Лазаревића, на начин како је то описано у изреци. Једини нелогичан и неприхватљив део његове одбране је део у коме каже да није сигуран да би пуцао на покојног да покојни није кренуо на њега, те да се у том тренутку уплашио и пуцао. Ово због тога што се, како то произилази и његове одбране, у дужем периоду припремао за извршење, пробајући полицијску униформу, критичне вечери кренуо наоружан и заједно са окривљеним, Лазаревићем, чекао да се појави покојни, пришао му са упереним револвером и из непосредне близине испалио више хитаца у покојног.

Окривљени, Милан Милијановић, је у својој одбрани описао своју улогу у овом кривичном делу, улогу и мотиве окривљеног, Мирка Лазаревића, као и улогу окривљеног, Јеличића, као лица које је видео како улази у просторије «Машиносервиса» када је први пут донео униформу окривљеном, Лазаревићу, које је лице већ претходно упознао у свом кафеу, при чему је имао сазнање и пуну свест о томе да непосредни извршилац, који ће пуцати, неће бити окривљени, Лазаревић.

Материјалним доказима потврђен је исказ оба ова окривљена. На самолепљивој фолији помоћу којих су скинути трагови са десног длана окривљеног, Зорана Јеличића утврђено је присуство честица нитрата, што је,

имајући у виду његову одбрану, несумњив доказ да је пуцао. Поред тога, на јакни покојног, Ђедовића, издвојен је јасан ДНК профил окривљеног, Јеличића, што доказује да су били у контакту, како то описује окривљени, Јеличић. Даље, ДНК брис са трага црвене боје за задње бочне стране возила «Голф» припада покојном Ђедовићу, а очигледно се ради о крви покојног, коју је на возило пренео окривљени, Јеличић, који је у својој одбрани навео и то да је одмах по извршењу дела, у возилу ставио рукавице, јер му је лева рука била крвава. Поред тога, ДНК брисе са ручице предњих десних врата, ручице унутрашњих левих врата и са седишта сувозача у наведеном возилу, припада окривљеном, Јеличићу, док ДНК бриса са ручице мењача припада окривљеном, Лазаревићу.

Такође, није спорна ни чињеница да је убиство извршено револвером, како је то навео окривљени, Јеличић. Да је његова одбрана у овом делу тачна говори чињеница да на лицу места нису пронађене чауре, које оружје типа револвера не избацује, те да су у телу и одећи покојног пронађена су три пројектила, за која је Налазом и мишљењем комисије вештака, од 22.09.2009. године, утврђено да припадају муницији калибра 357 магнум, која је намењена за коришћење у револверима, те да су сва три пројектила испалена из револвера калибра 357 магнум и из истог оружја.

Осим што је на овај начин потврђено да окривљени, Јеличић, говори истину о врсти употребљеног оружја, овај детаљ говори и о томе са колико су пажње планирани детаљи убиства, као што је то да се за извршење користи револвер, јер не избацује чауре, што знатно отежава евентуалну идентификацију конкретног употребљеног оружја. Због тога је поред пиштоља «ЦЗ 99» био потребан и револвер, док је пиштољ наведене марке очигледно коришћен као део камуфлаже, уз униформу, јер ту врсту пиштоља полиција масовно користи.

Упоређивањем и довођењем у везу исказа окривљених, сведока и материјалних доказа, несумњиво се утврђују непобитне чињенице које указују на кривицу окривљених. Наиме, Окривљени, Јеличић, је изјавио да су он и окривљени, Лазаревић, возилом «Голф» дошли на лице места и удаљили се након извршеног дела, а да је возио окривљени, Лазаревић. На истинитост ове изјаве указују и сведоци, Бранко Јоксимовић, који је након последњег од више пуцњева које је чуо пришао прозору који гледа на улицу, видео испред зграде човека како лежи на леђима, на вратима шах клуба видео је непознатог мушкарца који је на глави имао качкет и који је био обучен у гардеробу тамне боје, мисли плаве, који је затим ушао у бели «Голф 3», сео на место сувозача и одмах потом се возило удаљило. На исти начин догађај је описала и сведок, Љиљана Живковић, с тим што није могла да определи марку возила, али је сигурна да је било беле боје. Дакле, потврђена је изјава окривљеног, Јеличића, да он није био возач.

На основу записника о увиђају Окружног суда у Ваљеву, Кри. бр. 100/09, од 06.04.2009. године, утврђено је да је на паркингу у насељу Галерија Пети Пук пронађено возило «Голф 3», беле боје, рег број БГ 605-282, за које се основано сумњало да је коришћено приликом убиства Жељка Ђедовића, па су са њега изузети биолошки трагови. Вештачењем Биолошког факултета је, како је напред наведено, утврђено постојање ДНК покојног и окривљеног, Јеличића, али и ДНК окривљеног, Лазаревића на ручици мењача возила, што потврђује изјаву окривљеног, Јеличића, да је окривљени, Лазаревић, критичном приликом управљао возилом.

У том правцу говори још неколико важних детаља. Приликом обављања увиђаја у вези саобраћајне незгоде коју је доживео окривљени, Милијановић, сведоци, Зоран Секулић и Жељко Петровић, саобраћајни полицајци, су видели како се лицу места приближава бели «Голф 3», београдских регистарских ознака, који се није зауставио на њихов знак и побегао је са лица места. Видели су да је на возилу предњи леви точак био резервни. Ова чињеница која се тиче карактеристичног резервног точка, који се по димензијама и изгледу знатно разликује од осталих точкова и који се налазио на месту правог, утврђена је наведеним записником о увиђају. Међутим, прави значај ове чињенице утврђује се делом одбране окривљеног, Јеличића, који је изјавио да му је окривљени, Лазаревић, након што је понео оружје и униформу, белим «Голфом» отишао у непознатом правцу и вратио се за око сат времена, рекавши да му је пукла гума и да је исту променио, након чега га је одвезао у наведени стан, па су, на напред изнети начин у потпуности заокружене чињеница које се тичу извршења овог кривичног дела, укључујући и последицу – смрт покојног, која је утврђена обдукцијом и одговарајућим вештачењима.

Из одбрана окривљених, Јеличића и Милијановића, а делом и из одбране окривљеног, Лазаревића, утврђени су и мотиви за извршење овог кривичног дела.

Наиме, окривљени, Јеличић је у својој одбрани изјавио да му је окривљени, Лазаревић, по изласку покојног, Ђедовића из затвора, рекао да покојни треба да добије, како је рекао: «мило за драго», због тога што је организовао напад на окривљеног, Лазаревића. Окривљени, Милијановић, је у својој одбрани изјавио да је окривљени, Лазаревић, био видно изнервиран када је сазнао да је покојни, Ђедовић, пуштен из притвора, тврдећи да се ради о судском преседану, да је одбио помирење са покојним, које му је нуђено преко неких људи, а да је на Ђедовићеву изјаву да ће напустити Ваљево рекао да га то не интересује и да ће га ликвидирати пред педесет сведока. Коначно, окривљени, Лазаревић је у својој одбрани навео да је од својих пријатеља у Врховном суду сазнао да је пресуда којом је покојни, Ђедовић, осуђен укинута и да је он пуштен на слободу, што је проверио у том суду 17.02.2009. године. Одбио је понуду покојног да изгледе односе, поручујући му да за то не постоји потреба и да свако треба да гледа своја посла.

Из наведених изјава се несумњиво утврђује да је ово кривично дело извршено из безобзирне освете. Наиме, очигледно незадовољан одлуком Врховног суда да се, почетком фебруара 2009. године, покојном, Ђедовићу, укине притвор у коме се налазио због сумње да је извршио кривично дело убиство у подстрекавању на штету окривљеног, Лазаревића, због чега је против покојног вођен кривични поступак пред Окружним судом у Ваљеву, а и одлуком истог суда да се истовремено са укидањем притвора по други пут укине пресуда којом је покојни оглашен кривим, Лазаревић донео одлуку да му се освети тако што ће га лишити живота, чиме су се, са реализацијом убиства, стекли сви битни елементи кривичног дела тешко убиство из члана 114. тачка 5. КЗ.

Истовремено несумњиво је да је ово кривично дело извршено и на подмукао начин, што се огледа у следећем: Окривљени, Лазаревић, је у дужем периоду планирао и извео то да непосредни извршилац лиши живота покојног, обучен у полицијску униформу, са несумњивом намером да се код покојног створи утисак да га зауставља полицајац и тиме придобије његово поверење и

евентуално спречи нежељена реакција, која би омела извршење дела, имајући у виду да је код покојног постојала свест да је угрожен, због чега је покушавао да се измири са окривљеним, те због тога што је окривљени претио и изражавао незадовољство због одлука суда. Тек је секундарно то да се да истрага погрешно усмери на извршиоца који је наводно полицајац. На овај начин стекли су се и сви битни елементи из тачке 1. наведеног члана.

Окривљени, Лазаревић, Јеличић и Милијановић, предузимајући радње описане у изреци, први из безобзирних осветничких мотива, а друга двојица прихвативши без икакве резерве такве мотиве још у раној фази припремања овог кривичног дела, па до његове реализације и реализујући извршење на подмукао начин, објективно су саизвршиоци у овом кривичном делу, јер су сва тројица, са умишљајем учествовала у радњи извршења, по претходно прецизно подељеним улогама и остварујући заједничку одлуку.

Како је несумњиво утврђено да је окривљени, Лазаревић, неовлашћено набавио и држао пиштољ марке «ЦЗ 99» и револвер марке «Колт», које је предао окривљеном, Јеличићу, који их је непосредно пре и приликом извршења убиства неовлашћено носио, то се у њиховим радњама стичу сви битни елементи кривичног дела недозвољено држање оружја и експлозивних материја, из члана 348. став 1. КЗ.

У односу на кривично дело злочиначко удруживање, из члана 346. став 3. у вези става 1. КЗ, које се ставља на терет окривљеном, Милану Лазаревићу, и кривично дело злочиначко удруживање из члана 346. став 3. у вези ставова 2. и 1. КЗ, које се ставља на терет окривљенима, Зорану Јеличићу, Милану Милијановићу, Небојши Голоскоковићу, Александру Павловићу, Дејану Велимировићу, Мирку Лазаревићу, Марку Миличковићу и Александру Бошковићу, описано под тачком I, утврђено је следеће:

У другој половини 2006. године, на подручју Ваљева, окривљени, Милан Лазаревић је организовао криминалну групу, чији су припадници постали остали окривљени, са циљем да, ради непосредног стицања финансијске и друге користи, у дужем временском периоду, споразумно, по правилима интерне контроле и дисциплине чланова и по унапред утврђеним задацима и улогама, уз континуирано примењивање силе, озбиљних претњи, нападима на живот и тело и разних других облика насиља и застрашивање, као што су наношење тешких телесних повреда, уништавање материјалних добара и слично, врше кривична дела тешко убиство, убиство и изнуда. Поступајући по постигнутом споразуму и плану криминалне групе, зависно од врсте кривичног дела, места његовог извршења и лица према коме се исто врши, окривљени, Милан Лазаревић, је одређивао састав и број чланова групе који ће то кривично дело да изврше, дајући им упутства о начину извршења дела, средства за његово извршење и податке о личним, породичним и пословним приликама оштећених, након чега су у континуитету озбиљно претили употребом силе, употребљавали силу, наносили телесне повреде, материјалну штету, покушавали да лише живота и лишавали живота лица која су одбијала да изврше захтеве групе, који су се често односили на то да уз одговарајућу накнаду брину о заштити локала оштећених, особља и гостију, или лица која су се на било који начин супротстављала деловању групе, или ако су, по мишљењу организатора, могли бити конкуренти групи или представљали опасност за њено деловање или откривање.

Докази који потврђују напред наведено су делови одбрана појединих окривљених и искази оштећених и сведока. Тако је окривљени, Велимировић, Навео је да је дошао да ради у обезбеђењу код окривљеног, Лазаревића, почетком 2005. године, када није постојао «Полито», па је радио, како каже: «на дивље». «Полито» је формиран тек годину и по до две године касније. У време када је радио у локалу «Скај мјузик» код оштећеног, Павловића, није постојао «Полито», а не зна да ли је оштећени давао новац окривљеном Лазаревићу. Поред тога навео је да је када је почео да ради за окривљеног, Лазаревића, 2005. године, у ресторану «Рандеву» затекао извесног, Миличковића, који је радио на обезбеђењу кога је, јер се није уљудно понашао ударио и тако га практично истерао са тога посла. После тог догађаја окривљени, Лазаревић је доводио неке своје другове, углавном су то били људи који су били са њим на издржавању казне затвора, једноставно би рекао: «Доћи ће од те вечери тај и тај да ради са тобом».

Дакле, окривљени, Лазаревић је започео са пружањем услуга наводног обезбеђења као физичко лице, илегално, како то каже окривљени, Велимировић, «на дивље». Начин на који је долазио до посла такође илуструје исказ истог окривљеног, да је употребом силе отерао конкурента с посла, а истовремено указује и на то одакле је окривљени, Лазаревић, регрутовао кадрове за овај илегалан посао.

Сведок, Душко Миловановић, је навео да су. новембра 2007. године у рањим јутарњим сатима два лица са «фантомкама» на главама, аутоматском пушком и металном шипком, провалила улазна врата на кући уз узвике "полиција" и тражили му новац а затим су почели да га туку, кундаком пушке и шипком, од чега је задобио бројне телесне повреде. Напад је повезивао са једним догађајем који се десио нешто пре тога, када је његов брат дошао у физички сукоб са групом мушкараца, након чега га је позвао окривљени, Велимировић, и тражио да му донесе 1000,00 евра "да га не би дирали". Посредовао је код окривљеног, Велимировића, али је Велимировић и поред тога од његовог брата узео 1000,00 евра. Сумња да је овај напад повезан са том ургенцијом код Велимировића и да је то Велимировић доживео као увреду. Не улазећу у претпоставку ко су нападачи на сведока, овим сведочењем се утврђује како је функционисала група и једна од њених ударних песница, окривљени, Велимировић, и на који је начин наплаћивао решавање стварних и фингираних сукоба.

Поређења ради, на исти начин је вршена изнуда и од оштећеног Ристића, коме је окривљени, Голоскоковић, у више наврата тражио новац тврдећи да га је у четири наврата спасао од премлаћивања од стране чланова криминалне групе окривљеног, Милана Лазаревића, у чему је и он, Голоскоковић, требало да учествује.

За разлику од наведеног оштећенима, Павловићу и Тулимировићу, као власницима угоститељских локала, изнуђиван је новац уз захтеве да група пружа наводни заштиту у локалим, што је напред детаљно описано.

О начинима на који је група радила и шта је још поред наведеног радила изјашњавао се у својој одбрани и окривљени, Милијановић, који је детаљно, на готово целој страници описао ко је све био предмет изнуде и како је она вршена. Највећи део свих сазнања овај окривљени има од самог окривљеног, Лазаревића, који се хвалио својом моћи.

О томе ко је организатор и вођа, а ко чланови групе најбоље говоре следеће чињенице: Најпре, исказ окривљеног, Велимировића, да је посао налазио Лазаревић и у ресторану, «Рандеву» и у локалу оштећеног, Павловића, у којима је једно време радио овај окривљени, затим исказ окривљеног, Милијановића, који поред начина и лица према којима је изнуда вршена, говори и о томе ко су чланови групе. Затим исказ оштећеног, Павловића, према коме је изнуду вршила готово цела група и реченица коју је том приликом изговорио окривљени, Лазаревић, показујући руком на остале окривљене: «Керови су гладни, треба их нахранити». Управо ова реченица и ситуација, описана у изреци, у којој је изговорена на најбољи начин и најсликовитије описује постојање групе, хијерархију у њој и начин њеног функционисања.

Окривљени, Јеличић и Милијановић, су очигледно чланови групе задужени за другу врсту послова, која се не односи на изнуде већ на елиминацију лица која су се на било који начин супротстављала деловању групе, или ако су, по мишљењу организатора, могли бити конкуренти групи или представљали опасност за њено деловање или откривање. На то указују следеће чињенице: Окривљени, Јеличић, који признаје извршење кривичног дела на штету покојног, Ђедовића, и описује детаље овог догађаја, долазио је по позиву окривљеног, Лазаревића, у више наврата у Ваљево, припремао се да изврши и извршио убиство човека који му ништа није учинио, а да при том није постављао никаква питања због чега то треба да учини. Обајшњавајући то у одбрани је једноставно навео: «Седео сам у униформи и гледао телевизију. Ја сам облачио униформу из разлога што је требало да се, по причи Лазаревић Милана, ликвидирам Ђедовић Жељко, а то сам требао да учиним ја, тј. да га ликвидирам.». У још неколико реченица описао је како га је окривљени, Лазаревић, позвао и саопштио му шта треба да уради, што је и урадио, не постављајући никаква питања и беспоговорно слушајући окривљеног, Лазаревића. Поред тога, из исказа сведока, Душана Медића, произилази да је окривљени, Јеличић, возилом налетео на њега и покојног, Ђедовића, док су се налазили на скутеру, те да су том приликом обојица задобили повреде од којих Медић тешке. Поступак је завршен тако што је окривљени, Јеличић, одговарао за кривично дело из области саобраћаја. Провером је утврђено да је овај навод истинит.

Што се тиче окривљеног, Милијановића, из његове одбране произилази да је доста пре учешћа у извршењу кривичног дела на штету покојног, Ђедовића, успоставио чврсте контакте са окривљеним, Лазаревићем и да је извршавао разне његове налоге. Тако описује да је још августа 2008. године, прихватио, како каже, пословну понуду да се, иако је радник МУП-а, ангажује на пружању услуга обиласка објекта у Београду, који је обезбеђивала агенција «Полито», чији је фактички власник окривљени, Лазаревић, па је поред обиласка односио радницима храну и обављао друге ситне послове, а у два наврата чувао у свом возилу путну торбу, коју му је дао окривљени, Лазаревић, у којој се једном приликом, поред униформе «Полита», налазио пиштољ «ЦЗ 99». Иначе у списима постоје подаци о томе да «Полито» није имао одобрење да поседује оружје, а пиштољ исте марке је имао код себе окривљени, Јеличић, приликом извршења дела. Даље, окривљени, Лазаревић му је, пре него што је било речи о убиству покојног, Ђедовића, дао два мобилна телефона са картицама у којима су под шифром били меморисани само бројеви телефона

окривљеног, Лазаревића, како би их користили искључиво за међусобну комуникацију, што су и чинили. Мотиви за овакав поступак конспирације се не могу објаснити потребама нормалне комуникације два човека, већ искључиво криминалним намерама и поступцима, који су касније уследили, приликом лишења живота покојног, Жељка Ђедовића.

Из изнетих разлога налазим да се у радњама окривљених стичу сви битни елементи кривичног дела злочиначко удруживање, из члана 346. став 3. у вези става 1. КЗ, које се ставља на терет окривљеном, Милану Лазаревићу, односно кривично дело злочиначко удруживање из члана 346. став 3. у вези ставова 2. и 1. КЗ, које се ставља на терет осталим окривљенима.

Из описа радњи кривичних дела која се окривљенима стављају на терет, а пре свега на основу доказа из истраге на којима је такав опис заснован, поуздано се може закључити да се предметна кривична дела и њихови извршиоци по свим битним елементима могу сврстати у категорију организованог криминала, у смислу члана 504-а ЗКП, у вези чланова 2. и 4. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела, па је, имајући све то у виду, за покретање, односно вођење овог поступка правилно и законито заснована надлежност Специјалног тужиоца и Посебног одељења Окружног суда у Београду.

Сматрам да је основан предлог да се окривљенима, продужи притвор на основу члана 142. став 1. тачке 1., 2., 3. и 5. ЗКП, јер и даље стоје законски разлози, предвиђени наведеним одредбама, због којих је ранијим одлукама суда одређен и више пута продужаван притвор окривљенима.

Налазим да стоје разлози из члана 142. став 1. тачка 1. ЗКП за продужење притвора према окривљенима, с обзиром на то да постоје околности које указују на опасност од бекства окривљених. Наиме, постоји основана сумња да су окривљени припадници криминалне групе која се у дужем временском периоду, уз континуирано примењивање силе и застрашивања, бавила вршењем кривичних дела изнуде, на који начин су стекли знатна материјална средства која би им могла користити у случају бекства, па имајући у виду и тежину кривичних дела за која се окривљени терете, а која се огледа у висини запређене казне, наведене околности указују на опасност од бекства окривљених, уколико би се нашли на слободи, због чега је у циљу несметаног вођења кривичног поступка, њихово даље задржавање у притвору по овом законском основу оправдано.

Такође, сматрам да и даље постоје разлози за задржавање окривљених у притвору по основу члана 142. став 1. тачка 2. ЗКП, с обзиром на то да постоје особите околности које указују да би окривљени боравком на слободи могли ометати даљи ток кривичног поступка утицањем на поједине сведоке који из објективних разлога нису могли бити саслушани у току истраге, а чије је саслушање предложено овом оптужницом. Поред тога, према подацима у спису предмета оштећени у дужем периоду нису смели да пријаве извршење кривичних дела изнуде, јер су им окривљени претили и застрашивали их, што се односи и на сведоке. Како је то настављено и у току истраге, ово тужилаштво је у два наврата надлежним тужилаштвима у Београду и Ваљеву достављало податке о покушајима да се током истраге утиче на оштећеног, Владана Тулимировића и оштећеног, Милана Павловића. Општинско Јавно

тужилаштво у Ваљеву је покренуло поступак, а од Петог општинског тужилаштва у Београду се очекује информација о одлуци. Даље, окривљени, Милан Лазаревић, је неовлашћено набавио пиштољ и револвер, којима је извршено убиство покојног, Ђедовића, а ова два оружја још увек нису пронађена, па је то околност која указује на то да би окривљени, боравком на слободи могли да униште трагове и доказе кривичних дела за која се терете. Сматрам да све наведено представља особиту околност која указује да би окривљени могли утицати на предложене оштећене и сведоке, сакрити или уништити трагове кривичног дела и тиме ометати даље вођење кривичног поступка.

Такође, по оцени тужилаштва постоји законски основ за продужење притвора прописан чланом 142 став 1. тачка 3. ЗКП, односно постоје особите околности које указују да би окривљени уколико би се нашли на слободи могли поновити кривично дело, имајући у виду да су се окривљени, као припадници организоване криминалне групе, у дужем временском периоду – од средине 2006. године до 3.4.2009. године бавили вршењем кривичног дела изнуда, из члана 214. КЗ, а да су окривљени Милан Лазаревић, Зоран Јеличић, Небојша Голоскоковић, Александар Павловић, Дејан Велимировић, Мирко Лазаревић и Марко Миличковић, раније више пута осуђивани, између осталог и због извршења кривичних дела са елементима насиља. Поред тога, окривљени Александар Павловић, Небојша Голоскоковић и Марко Миличковић нису у радном односу и немају стални извор прихода, нити поседују имовину, па наведене околности представљају особите околности које указују на то да би ови окривљени али и двојица окривљених који нису осуђивани, уколико би се нашли на слободи могли поновити извршење кривичних дела, због чега је њихово даље задржавање у притвору по овом законском основу оправдано.

Постоји и законски основ за продужење притвора прописан чланом 142 став 1. тачка 5. ЗКП. Наиме, окривљенима, Милану Лазаревићу, Зорану Јеличићу и Милану Милијановићу, стављено је на терет извршење кривичног дела тешко убиство из члана 114. тачке 1. и 5. КЗ, у вези члана 33. КЗ, за које је прописана казна затвора у трајању од 30 до 40 година, а у конкретном случају постоје и посебно тешке околности под којима је поменуто кривично дело извршено. Ово због тога јер је окривљени, Милан Лазаревић, поменуто кривично дело извршио као организатор криминалне групе, чији су чланови постали окривљени, Зоран Јеличић и Милан Милијановић, наведено кривично дело је доста унапред планирано, што указује на добру организованост учинилаца, а праћено је највишим степеном насиља и извршено на крајње безобзиран начин – у насељеном делу града, у прометној улици, што је створило осећање несигурности код грађана, а поред тога су након извршења кривичног дела желели да створе устисак да је кривично дело извршено од стране припадника полиције, због чега је њихово даље задржавање у притвору по овом основу оправдано.

Имајући у виду да се окривљенима, Милану Лазаревићу, Небојши Голоскоковићу, Александру Павловићу, Дејану Велимировићу, Мирку Лазаревићу, Марку Миличковићу и Александру Бошковићу, ставља на терет извршење више кривичних дела изнуде, из члана 214. став 4. у вези става 1. КЗ, за које је законом прописана казна затвора у трајању преко 10 година, да поред тога постоје посебно тешке околности кривичних дела за које се они

терете, а које се огледају у постојању основане сумње да су као припадници организоване криминалне групе, у дужем временском периоду примењивали силу, претњу, застрашивање и разне друге облике насиља према оштећенима и на тај начин прибавили за себе противправну имовинску корист у знатном износу, налазим да је и њихово даље задржавање у притвору по основу из овог члана оправдано.

Имајући у виду напред изнето, сматрам да је ова оптужница заснована на закону.

**ЗАМЕНИК
СПЕЦИЈАЛНОГ ТУЖИОЦА**
Јовица Јовановић